

sationers Side herhjemme var i Stand til at hindre, at Varerne udlossedes i England, og efter hvad der foreligger oplyst, var det saadan, at Losningen i England standsede allerede den 30. Maj, og der var altsaa en hel Række Dage . . . . . (*Statsministeren* [Stauning]: Det er urigtigt). Da sendte Femmandsudvalget det frivillige Mandskab hjem, saa var der ikke mere at gøre.

Saa er det, at Theilmann har sagt, at Varerne laa i Kølerum eller Skibe. Ja, naturligvis maatte de være anbragt der, naar der ikke var Udsigt til, at de kunde blive udlosset ovre i England, thi det Provisorium, som Regeringen havde tænkt at udstede, kunde ikke hjælpe paa Landbrugs-eksporten. Vi ved, at Lyngsøe havde erklæret, at han vilde ikke respektere det, og det var ham, der havde Magten. Naar det var saaledes, var det Regeringens Pligt at bruge det Udenrigsministerium, vi har; det er dertil, det er. Naar der ikke er anden Udvej, har Regeringen gennem Udenrigsministeriet at søge at skaffe Beskyttelse for den frivillige Arbejdskraft i England, saaledes at Varerne kan komme i Land. Det er Regeringens simple Pligt. Hvortil har vi ellers et Udenrigsministerium?

Fraenkel: Maa jeg til den højtærede Statsministers Bemærkninger sige, at i Striden om provisoriske Loves Tilladelighed er jo altid Spørgsmaalet om, hvorvidt de Forudsætninger, som en Forfatning kræver for at provisoriske Love skal kunne udstedes, har været til Stede, Kærnepunktet. Nogle mener altsaa, at de ikke har været til Stede her, og den højtærede Statsminister mener, at de har været til Stede, og har nævnt forskellige Ting, som skulde vise dette. Han nævnte saaledes Arbejderinteresserne, Landbrugsinteresserne o. s. v., alt sammen ganske overordentlig alvorlige Forhold, men Forhold, som dog ikke i den Grad paatrængende krævede en Lov, at man ikke vilde kunne vente i 24 Timer, indtil Rigsdagen var indkaldt, for da at faa Bemyndigelse til at oprette en saadan Institution som den tvungne Voldgift fra det Sted, fra hvilket Bemyndigelsen burde udgaa, nemlig Rigsdagen og ikke Regeringen. Naar den højtærede Statsminister siger, at det var disse Interesser, hvis Varetagelse var saa paatrængende nødvendig, at man maatte skride til at udstede en foreløbig Lov, saa siger jeg: Ja, jeg kan jo ikke undersøge Hjerter og Nyrrer, men jeg tror det bare ikke.

Jeg tror, at Hensigten var at stille Rigsdagen overfor en fuldbyrdet Kendsgerning, og jeg maa give den højtærede Statsminister Ret i, at saaledes er Rigsdagen blevet stillet baade af radikale Ministerier og af Venstreministerier og nu ogsaa af et socialdemokratisk Ministerium. Men det gør ikke denne Fremgangsmaade bedre.

Statsministeren (Stauning): Det ærede Medlem, der nu talte, glemte, at Rigsdagen ogsaa under Fortidens Højreministerier er blevet stillet overfor adskillige fuldbyrdede Kendsgerninger. (*Fraenkel:* Nej, det glemte jeg ikke, men det kommer ikke den nuværende Situation ved!). Nej, jeg indrømmer, at det var ikke saa interessant for det ærede Medlem at nævne det. Det er imidlertid ikke for at forsøge en Forhandling med det ærede Medlem, men i Anledning af det ærede Medlem Hr. Pinstrups sidste Tale, jeg vil sige et Par Ord, idet han gjorde sig skyldig i adskillige Erindringsforskydninger, var det vel sagtens. Han sagde saaledes, at jeg var Minister i 1920, da Æggene og Flæsket fordærvedes. Nej, det ærede Medlem havde styrtet mig i Forvejen. Det ærede Medlem sagde endvidere, at det nyttede ikke, at vi stod her og talte smukke Ord. Nej, det er heller ikke smukke Ord, vi har ønsket at tale, men det var Handling, vi ønskede, den Handling, som det ærede Medlem af Hjertet ønsker foretaget, hvis han er Landmand og ønsker Landbrugets Interesser varetaget. Det var Handling, vi ønskede foretaget, vi ønskede ikke smukke Ord. Smukke Ord er der kommet i Aften fra det ærede Medlem Hr. Pinstrup, og det har jeg før anerkendt.

Endelig sagde det ærede Medlem noget om, at Landbrugsvarernes Losning ovre i England var standset den 30. Maj. Dette er ikke rigtigt. Man har fra Landbrugsministeriets Side daglig eller hyppig været i Forbindelse med Landmændene, og indtil den 4. Juni midt paa Dagen erklærede Landmændenes ledende Folk, at Afskibning stadig fandt Sted, fordi Produkterne blev losset i England. Først den 4. Juni om Eftermiddagen kom Efterretningen om, at nu kunde man ikke længere vente Losning i England, og der laa allerede et Skib, som ikke vilde blive losset. Dette er de faktiske Kendsgerninger, som det ærede Medlem kan faa bekræftet i Landbrugsministeriet.

Endelig sagde det ærede Medlem, at det nyttede ikke med den Handling, for